

LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS ŠIAULIŲ APYGARDOS SKYRIUS

SPRENDIMAS

2026 m. rugpjūčio 28 d. Nr. 21RE3-357 (AG3-265/26-2026)
Šiauliai

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Šiaulių apygardos skyrius (toliau – Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Giedriaus Jakubėno (posėdžio pirmininkas), Vaidos Jokubauskaitės, Danutės Kulikauskienės (pranešėja) ir Svetlanos Sinkevičienės,

Komisijos posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjo X. Y. skundą atsakovui Policijos departamentui prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos dėl sprendimo panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija

n u s t a t ė:

pareiškėjas X. Y. (toliau – ir pareiškėjas) 2026 m. liepos 8 d. kreipėsi į Komisiją su skundu, parašydamas panaikinti Policijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – atsakovas, Departamentas) Imuniteto valdybos 2026 m. birželio 5 d. raštą Nr. 5-S-19760 (toliau – Raštas) ir įpareigoti atsakovą iš naujo išnagrinėti pareiškėjo 2026 m. balandžio 28 d. skundą Nr. 5-AP-1843, laikantis Tarnybinių patikrinimų atlikimo, tarnybinių nuobaudų vidaus tarnybos sistemos pareigūnams skyrimo ir panaikinimo tvarkos aprašo patvirtinto, Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2019 m. sausio 15 d. įsakymu Nr. 1V-55, (toliau – Aprašas) 6 ir 7 punktuose nustatytos tvarkos, be kita ko ištiriant: ar buvo pakankamas teisinis pagrindas pareiškėją stabdyti pagal Lietuvos Respublikos policijos įstatymo (toliau – Policijos įstatymas) 23 straipsnio 5 dalį, ar neprisistatymas pažeidė Policijos įstatymo 25 straipsnio 3 dalį bei „pareikalauti iš atsakovo paaiškinimo dėl 2026-06-02 susitikimo metu P. R. padaryto pareiškimo, kad „ne viskas ten buvo gerai“, atitikties Skundžiamame rašte išdėstytoms išvadoms“.

Pareiškėjas nurodo, kad 2026 m. balandžio 17 d. [duomenys neskelbtini] gatvėje, vyko policijos reidas, skirtas dviratininkų eismo saugumui užtikrinti. Pareiškėjas į nurodytą gatvę atvyko dviračiu ir važiuo teisėtai, nepažeisdamas Kelių eismo taisyklių (toliau – KET). Jį sustabdė Vilniaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato (toliau – Vilniaus AVPK) Kelių policijos skyriaus (toliau – KPS) pareigūnas R. O. Pokalbio metu pareigūnas prisistatė tik po to, kai pareiškėjas aiškiai to paprašė.

2026 m. balandžio 24 d. pareiškėjas atsakovui pateikė pranešimą (reg. Nr. 5-AP-1783), 2026 m. balandžio 28 d. – skundą (reg. Nr. 5-AP-1843;) dėl galimai netinkamų R. O. veiksmų. Skundai buvo persiųsti Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyriui.

2026 m. gegužės 4 d. pareiškėjas gavo Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyriaus viršininkės J. T. pasirašytą raštą Nr. 5-S-15521 „Dėl Jūsų skundo“, kuriame konstatuota, kad tarnybinis patikrinimas nepradėtinas.

2026 m. gegužės 21 d. pareiškėjas pateikė skundą Departamento vadovybei (reg. Nr. 5-AP-2246, toliau – skundas Departamentui) dėl, jo vertinimu, netinkamo skundo nagrinėjimo.

2026 m. birželio 5 d. pareiškėjas gavo atsakovo Imuniteto valdybos viršininko Ž. B. pasirašytą raštą Nr. 5-S-19760 „Dėl Jūsų skundų“ (minėta, Raštas), kuriuo pakartotinai atsisakyta pradėti tarnybinės nuobaudos skyrimo procedūrą R. O. atžvilgiu.

Pareiškėjas nurodo, kad Raštas grindžiamas Aprašo 9.6 papunkčiu, kuris numato, kad tarnybinis patikrinimas neatliekamas nustačius, kad skundžiamos veikos padarytos prieš daugiau nei vienerius metus, arba informacijos patikslinimo metu neįžvelgus tarnybinio nusižengimo požymių.

Nė viena iš šių sąlygų, pareiškėjo vertinimu, šiuo atveju netenkinama. Senaties klausimas nekyla – R. O. veiksmai įvyko 2026 m. balandžio 17 d., skundas dėl šio įvykio pateiktas 2026 m. balandžio 28 d.

Antroji sąlyga taip pat netaikytina, nes Rašte pats atsakovas pripažįsta, kad „nors pareigūnas R. O. priėjęs prie Jūsų iš karto neprisistatė“ – vadinasi, Policijos įstatymo 25 straipsnio 3 dalies pažeidimo požymis buvo įžvelgtas. Atsakovas šį požymį vadina „mažareikšmio tarnybinio nusižengimo požymiais“, tačiau Aprašo 9.6 papunktis leidžia netirti tik tuomet, kai požymių neįžvelgiama apskritai, o ne kai jie įžvelgiami, bet įvertinami kaip mažareikšmiai.

Anot pareiškėjo, Aprašo 7 punktas numato, kad informacijos patikslinimas gali būti taikomas tik tuomet, jei iš gautos informacijos nėra aiškūs galimai padaryto tarnybinio nusižengimo požymiai (įvykio vieta, laikas, pareigūno duomenys ir kt.). Pareiškėjas nurodo, kad jo 2026 m. balandžio 28 d. skunde jau buvo nurodyta įvykio vieta ([duomenys neskelbtini] g.), data (2026 m. balandžio 17 d.) ir konkretus pareigūnas (R. O.). Vadinasi, 7 punkto sąlyga patikslinimui taikyti nebuvo įvykdyta, ir atsakovas Aprašo 6 punkto tvarka turėjo pradėti pilną tarnybinį patikrinimą, o ne rinktis patikslinimo kelią.

Pareiškėjas teigia, kad Aprašo 7 punktas informacijos patikslinimo metu leidžia tikrintojui tik: susipažinti su dokumentais, informacinių sistemų ir registrų duomenimis, taip pat paprašyti pareiškėjo patikslinti trūkstamą informaciją. Pункte apskritai nėra normos, leidžiančios tikrintojui šio etapo metu vertinti pareigūno veiksmų teisėtumą. Rašte aprašytas veiksmų kompleksas – mobilios kameros vaizdo įrašų vertinimas, teisės aktų analizė, pareigūno elgesio įvertinimas, nauja „provokavimo“ teorija – peržengia 7 punkto ribas. Tai jau ne informacijos patikslinimas, o faktinis tarnybinio patikrinimo turinys, atliktas be Aprašo IV skyriuje (18–20 p.) numatytų proceso garantijų.

Be to, paties 7 punkto paskutinis sakinyss nustato: „Įžvelgus galimai padaryto tarnybinio nusižengimo [...] požymius, pradedamas tarnybinis patikrinimas, laikantis Aprašo reikalavimų.“ Kadangi bent neprisistatymo požymis buvo įžvelgtas iškart, ši norma reikalauja pradėti pilną tarnybinį patikrinimą – pareiškėjas akcentuoja, kad tai yra privaloma, ne diskrecinė nuostata.

Skundžiamame Rašte vertinamas tik pareigūno elgesys po stabdymo, tačiau nepaaiškinama, kokių teisinių pagrindų pareiškėjas apskritai buvo sustabdytas. Policijos įstatymo 23 straipsnio 5 dalis leidžia stabdyti transporto priemones tik esant pakankamam pagrindui manyti, kad gali būti padarytas administracinis teisės pažeidimas. Tuo tarpu pačiame Rašte pripažįstama, kad konkrečios teisės normos pažeistos nebuvo. Vietoje to remiamasi prielaida, jog važiavimas mažesniu greičiu galėjo paskatinti kitus eismo dalyvius atlikti draudžiamą lenkimą. Tokia prielaida nėra grindžiama teisės normomis ir negali būti laikoma pakankamu pagrindu stabdyti transporto priemonę.

Pareiškėjas teigia, kad Rašte nurodoma, kad jis yra „informacinio pobūdžio dokumentas“, negalintis būti administracinės bylos dalyku, remiamasi Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) bylomis, tačiau susipažinęs su nurodytų bylų turiniu jis nustatė, kad nė viena iš jų nenagrinėja situacijos, analogiškos šiai bylai.

Taip pat pareiškėjas nurodo, kad 2026 m. birželio 2 d. Lietuvos dviratininkų bendrijos susitikimo su Departamento ir Vilniaus AVPK vadovybe metu Vilniaus AVPK viršininko pavaduotojas P. R. garso įrašė užfiksuotais žodžiais pripažino: „Bet su pareigūnu tikrai pokalbis toje vietoje įvyko. Tai šitoje vietoje mes pakalbėjome su kelių policijos viršininku, kad ne viskas ten buvo gerai.“ Teigia, kad šis pareiškimas kelia pagrįstą abejonių dėl to, ar rašytiniai sprendimai atspindi tikrąjį atsakovo vidinį vertinimą, ar tik formalią, iš anksto nulemtą išvadą.

Atsakovas atsiliepiame į skundą nurodė, kad su juo nesutinka ir prašo atmesti kaip nepagrįstą.

Nurodė, kad dėl pareiškėjo nurodytos ginčui aktualių aplinkybių chronologijos tarp šalių ginčo nėra.

Atsakovas cituoja LVAT praktiką bei nurodo, kad atsakyme, kurį pareiškėjas reikalauja panaikinti šioje administracinėje byloje, nėra jokių jam asmeniškai adresuotų įpareigojimų, o tik paaiškinimai, jis nedaro įtakos pareiškėjo teisėms ir teisėtiems interesams, pareiškėjui šis raštas

nesukelia jokių teisinių pasekmių, šio dokumento paskirtis – informacinė, todėl, vadovaujantis atsiliepime nurodyta LVAT praktika (2010 m. balandžio 6 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS822-172/2010; 2010 m. spalio 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS143– 560/2010; 2011 m. kovo 10 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS62-180/2011; 2012 m. vasario 10 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS63-129/2012), jis negali būti ginčo administraciniame teisme, atitinkamai ir Komisijoje, dalyku. Tenkinus šį pareiškėjo reikalavimą ir panaikinus ginčijamą atsakymą, atsakovui pakartotinai atsakant pareiškėjui, pareiškėjo teisių ir pareigų apimtis (jo teisių ir pareigų bei įstatymo saugomų interesų gynimo požiūriu) nepasikeistų.

Atsiliepime nurodoma, kad su skundu pareiškėjas pateikė 2026 m. birželio 2 d. Lietuvos dviratininkų bendrijos susitikimo su Policijos departamento ir Vilniaus AVPK vadovybe garso įrašo transkripciją (ištrauką). Patvirtina, kad toks susitikimas tikrai buvo organizuotas, tačiau nebuvo protokoluojamas, susitikimo garso įrašas nebuvo daromas, buvo bendraujama neformaliai, todėl neįmanoma įsitikinti pareiškėjo pateikto teksto autentiškumu ir objektyvumu. Akcentuoja, kad susitikimo metu pareiškėjas neinformavo pašnekovų, kad bus daromas garso įrašas, o vėliau bus transkribuojamas, koreguojamas ir naudojamas pareiškėjo nuožiūra, atitinkamai – neteisėtai padarytas garso įrašas (vėliau transkribuotas ir pateiktas Komisijai) neatitinka įrodymų leistinumą standarto.

Atsakovas akcentuoja, kad pareiškėjo ginčijamas Raštas objektyviai yra informacinio pobūdžio, tai nėra administracinis sprendimas, jokių pasekmių jis pareiškėjui nesukelia, pareiškėjui išsamiai ir motyvuotai atsakoma į jo skundą Departamentui ir pateikiami argumentai, kodėl pareiškėjo 2026 m. balandžio 24 d. pranešimas Nr. 5-AP-1783 ir 2026 m. balandžio 28 d. skundas Nr. 5-AP-1843 buvo išnagrinėti ir įvertinti tinkamai, apie tyrimo rezultatus pareiškėjas buvo informuotas atsakovo Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyriaus 2026 m. gegužės 4 d. raštu Nr. 5-S-15521 „Dėl Jūsų skundo“, atitinkamai nėra jokio pagrindo teigti, kad Vilniaus AVPK bei Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyriaus pareigūnai savo tiesiogines funkcijas vykdė netinkamai ir savo veiksmais padarė tarnybinį nusižengimą. Vien aplinkybė, kad pareiškėjas tikėjosi kitokio savo skundo nagrinėjimo rezultato, kad šis atsakymas jo netenkina, savaime nedaro informacinio rašto ydingu ir naikintinu.

Dėl pareiškėjo sustabdymo pagrįstumo paaiškino, kad 2026 m. balandžio 17 d. nuo 14 val. [duomenys neskelbtini], buvo vykdoma policijos priemonė (akcija) dėl dviratininkų eismo saugumo užtikrinimo, priemonėje dalyvavo policijos pajėga [duomenys neskelbtini], kurioje dirbo Vilniaus apskr. VPK KPS 1-ojo poskyrio specialistai R. O. ir G. P. Paminėta policijos priemonė būtent ir skirta visų pirma prevencijai, paaiškinimams, o ne eismo dalyvių baudimui. Pareigūnas R. O. tarnybinio automobilio specialiaisiais garso signalais sustabdė [duomenys neskelbtini], važiuojančius du dviratininkus, tarp kurių buvo pareiškėjas. R. O. paaiškino sustabdymo priežastį bei nurodė, kokius galbūt piktybinius provokuojančius veiksmus padarė dviratininkai – važinėjo gatve į vieną ir į kitą pusę mažesniu greičiu nei kitų pravažiuojančių dviratininkų, provokavo automobilių vairuotojus draudžiamą zonoje juos aplenkti ir tuo padaryti KET pažeidimą. Nors formaliai ir nebuvo pažeistos konkrečios teisės normos, pareigūnas, įvertinęs, kad šių dviratininkų veiksmais gali būti provokuojami kiti eismo dalyviai pažeisti KET, dėl to gali kilti konfliktinės situacijos, padidėti eismo įvykių rizika, turėjo teisę jiems žodžiu paaiškinti galimas pasekmes ir perspėti dėl tokio elgesio. Toks įspėjimas nėra nuobauda ir nereikia, kad pareiškėjas buvo pripažintas padaręs KET. Šiuo atveju pareigūno įspėjimas buvo prevencinė priemonė, kuria buvo siekiama užtikrinti saugų eismą, užkirsti kelią galimiems pažeidimams ar konfliktams.

Susipažinęs su Departamento atsiliepimu pareiškėjas pateikė papildomus rašytinius paaiškinimus.

Pareiškėjas nesutinka, kad skundžiamas Raštas yra informacinio pobūdžio dokumentas, kadangi jis priimtas išnagrinėjus pareiškėjo skundą Departamentui dėl netinkamo ankstesnio skundo nagrinėjimo, todėl laikytinas administracinę procedūrą užbaigiančiu sprendimu, kuriuo atsisakyta tenkinti jo reikalavimus. Pareiškėjo teigimu, Raštas daro įtaką jo procedūrinei teisei į tinkamą ir teisės aktų reikalavimus atitinkantį skundo išnagrinėjimą, todėl nėra pagrindo bylą nutraukti kaip nepriskirtiną Komisijos kompetencijai.

Pareiškėjas taip pat nurodo, kad nors skunde buvo netiksliai nurodytas Aprašo skyrius, kuriame įtvirtinti 18–20 punktai, ši aplinkybė nekeičia jo argumentų esmės. Pareiškėjo vertinimu, atsakovas nepasisakė dėl to, ar nagrinėjant jo kreipimąsi buvo užtikrintos Apraše numatytos procedūrinės garantijos.

Pareiškėjas vertina, kad atsakovas, atlikdamas informacijos patikslinimą pagal Aprašo 7 punktą, peržengė šiame punkte nustatytas ribas. Jo nuomone, informacijos patikslinimo metu buvo atliktas „body“ kamerų įrašų vertinimas, teisės aktų analizė, pareigūno elgesio teisėtumo vertinimas ir suformuluota nauja pareigūno veiksmus pateisinanti „provokavimo“ versija, nors tokio pobūdžio vertinimas pagal Aprašą turėtų būti atliekamas vykdant tarnybinį patikrinimą. Teigia, kad atsakovas netinkamai aiškina Aprašo 9.6 papunktį, nes ši nuostata leidžia atsisakyti atlikti tarnybinį patikrinimą tik nenustačius galimo tarnybinio nusižengimo požymių, o ne konstatavus, kad nustatyti požymiai yra mažareikšmiai.

Papildomai pareiškėjas pasisako dėl jo stabdymo teisėtumo ir nurodo, kad atsakovo atsiliepime pirmą kartą pateikta versija, jog jis ir kitas dviratininkas galėjo provokuoti kitus eismo dalyvius pažeisti KET. Pareiškėjo teigimu, tokie argumentai nebuvo nurodyti nei jo sustabdymo metu, nei ankstesniuose atsakovo atsakymuose. Pažymi, kad pats atsakovas pripažįsta, jog pareiškėjas nebuvo pažeidęs konkrečių teisės normų, todėl, pareiškėjo nuomone, Policijos įstatymo 23 straipsnio 5 punkte nustatytas pagrindas sustabdyti transporto priemonę nagrinėjamu atveju neegzistavo.

Pareiškėjas taip pat ginčija specialiujų garso signalų naudojimo teisėtumą. Jo teigimu, atsakovo nurodyta aplinkybė, kad buvo vykdoma prevencinė policinė priemonė, savaime nesudarė pagrindo specialiaisiais garso signalais stabdyti teisėtai važiuojančius dviratininkus. Pareiškėjas prašo Komisijos pareikalauti iš atsakovo paaiškinimo, kokių konkrečių KET 186 punkte nustatytu pagrindu tokie signalai buvo naudojami.

Atsakydamas į atsakovo argumentus dėl 2026 m. birželio 2 d. susitikimo garso įrašo įrodomosios reikšmės, pareiškėjas pažymi, kad įrašą padarė pats susitikimo dalyvis, o ne pašalinis asmuo, todėl vien aplinkybė, kad apie įrašymą nebuvo iš anksto informuota, nesudaro pagrindo laikyti tokį įrašą neteisėtu ar eliminuoti jį iš bylos medžiagos.

Pareiškėjas taip pat nurodo, kad atsakovo atsiliepime cituojama teismų praktika dėl tarnybinės atsakomybės procedūrų nėra tiesiogiai susijusi su nagrinėjamu ginču, nes jis ginčija ne pareigūno tarnybinės atsakomybės vertinimą, o atsakovo pasirinktą jo skundo nagrinėjimo procedūrą bei atsisakymą pradėti tarnybinį patikrinimą. Atkreipė dėmesį, kad didelė dalis atsakovo atsiliepimo argumentų ir cituojamos teismų praktikos kartoja, todėl, jo nuomone, atsiliepime neatsakyta į esminius skunde keliamus klausimus. Atsižvelgdamas į tai, pareiškėjas prašo netenkinti atsakovo prašymo nutraukti bylą, atmesti atsakovo argumentus ir tenkinti jo skunde išdėstytus reikalavimus.

Byla nutrauktina.

Pareiškėjas ginčija Raštą, kuriuo atsakovas pranešė pareiškėjui, kad dėl jo pateiktos informacijos atsisakyta pradėti tarnybinį patikrinimą.

Nustatyta, kad 2026 m. balandžio 24 d. pareiškėjas atsakovui pateikė pranešimą (reg. Nr. 5-AP-1783), 2026 m. balandžio 28 d. – skundą (reg. Nr. 5-AP-1843;) prašydamas įvertinti Vilniaus APVK pareigūno R. O. veiksmus.

Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyriaus 2026 m. gegužės 4 d. raštu Nr. 5-S-15521 „Dėl Jūsų skundo“ pareiškėjui pranešė, kad įvertinus pareiškėjo pateiktus duomenis bei patikslinus informaciją apie galimą tarnybinį nusižengimą ar pareigūno vardo pažeminimą ir neįžvelgus tarnybinio nusižengimo požymių tarnybinis patikrinimas nebus atliekamas.

Pareiškėjas skundu Departamentui į atsakovą dėl, jo vertinimu, netinkamo jo 2026 m. balandžio 24 d. ir 2026 m. balandžio 28 d. raštais pateiktos informacijos ištyrimo ir suformulavo šiuos reikalavimus: pripažinti, kad Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyrius skundą Nr. 5-AP-1843 ir pranešimą Nr. 5-AP-1783 išnagrinėjo netinkamai, nepagrįstai taikydamas Aprašo 9.6 p. esant institucijos pačios pripažintam pažeidimo požymiui ir neištyrus stabdymo teisėtumo, pradėti tarnybinį patikrinimą Aprašo nustatyta tvarka dėl R. O. 2026 m. balandžio 17 d. atliktų veiksmų, tuo pačiu ištiriant ar buvo pakankamas teisinis pagrindas pareiškėją stabdyti pagal Policijos įstatymo 23 straipsnio 5 dalį, ar pareigūno neprisistatymas pažeidė Policijos įstatymo 25 straipsnio 3

dalį, tyrimo metu suteikti pareiškėjui galimybę susipažinti su R. O. mobilia kamera, pareiškėjo stabdymo metu užfiksuotais vaizdo įrašais arba pateikti jų kopijas, taip pat ištirti pareiškėjo pateiktą vaizdo įrašą ir apie priimtus sprendimus informuoti pareiškėją raštu.

Departamentas skundžiamu Raštu atsakė pareiškėjui. Atsakovas nurodė, kad nenustatyta duomenų, jog pareiškėjo 2026 m. balandžio 24 d. pranešimas ir 2026 m. balandžio 28 d. kreipimaisi buvo išnagrinėti ir įvertinti netinkamai bei pažymėjo, kad nėra pagrindo teigti, kad Vilniaus AVPK bei Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyriaus pareigūnai savo tiesiogines funkcijas vykdė netinkamai ir savo veiksmais padarė tarnybinį nusižengimą; taip pat informavo pareiškėją, kad tarnybinės nuobaudos skyrimo procedūros nepradėtina, nesant tam teisinio ir faktinio pagrindo. Rašte taip pat paaiškinta, kad pareiškėjo prašymas dėl mobilies kameros vaizdo įrašo peržiūrėjimo yra nagrinėjamas Departamento Duomenų apsaugos skyriuje bei pateikta informacija apie susipažinimo su tokiais įrašais procedūrą.

Pareiškėjas su Raštu nesutinka, nes yra įsitikinęs, kad Departamentas netinkamai taikė Aprašo nuostatas. Atsakovas laikosi pozicijos, kad tinkamai įvykdė jam teisės aktuose numatytas pareigas, teisėtai nusprendė nepradėti tarnybinio patikrinimo, o skundžiamas Raštas nesukelia pareiškėjui teisinių pasekmių, todėl jo teisėtumas Komisijoje nenagrinėtinas.

Pirmiausia pažymėtina, kad LVAT savo praktikoje yra išaiškinęs, kad teisės akto priskyrimo administraciniam aktui klausimas sprendžiamas ne pagal jo pavadinimą, jame vartojamas sąvokas ar nurodytą apskundimo tvarką, bet pagal tikrąjį turinį ir administraciniam sprendimui būdingus požymius. Pagrindinis individualaus administracinio akto požymis yra tai, kad jame išreiškiamas teisės normų taikymo rezultatas konkrečiam asmeniui ir toks aktas sukelia šiam asmeniui teises pasekmes, t. y. nustato, pakeičia ar panaikina jo teises arba pareigas (žr., pvz., LVAT 2012 m. kovo 26 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-602-1249/2012; 2020 m. vasario 19 d. nutartį administracinėje byloje Nr. eAS-126-822/2020).

LVAT taip pat laikosi nuoseklios praktikos, kad viešojo administravimo subjekto surašytas dokumentas, kuriame nėra viešojo administravimo subjekto patvarkymų (įpareigojimų asmeniui), negali būti bylos nagrinėjimo dalyku (LVAT 2011 m. gruodžio 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS822-727/2011). Teismas yra pažymėjęs, kad tuo atveju, kai akivaizdu, jog skundžiamas aktas ar veiksmas teisinių pasekmių nesukelia ir negali būti administracinio ginčo objektu, priimta nagrinėti byla turi būti nutraukta (žr., pvz., LVAT 2010 m. balandžio 6 d. nutartį administracinėje byloje Nr. AS822-172/2010; 2010 m. spalio 22 d. nutartį administracinėje byloje Nr. AS143-560/2010).

Komisija taip pat pažymi, kad pagal LVAT suformuotą praktiką administracinis procesas yra skirtas pažeistoms teisėms ir teisėtiems interesams ginti, todėl teisė kreiptis į administracinių ginčų komisiją siejama su realaus ir aktualaus teisinio intereso buvimu. Administracinės justicijos paskirtis nėra abstraktus teisės aiškinimas ar deklaratyvus institucijų veiksmų teisėtumo vertinimas tais atvejais, kai ginčijamas aktas pareiškėjui nesukelia jokių teisinių pasekmių.

Įvertinusi pareiškėjo ginčijamo Rašto turinį, Komisija sprendžia, kad juo pareiškėjui nebuvo nustatytos teisės ar pareigos, netaikytos poveikio priemonės, nespręstas pareiškėjo subjektinių teisių suteikimo, įgyvendinimo, apribojimo ar gynimo klausimas. Rašte iš esmės pateikta atsakovo pozicija dėl pareiškėjo nurodytų aplinkybių bei paaiškinti motyvai, dėl kurių nebuvo nustatyta pagrindo pradėti tarnybinės atsakomybės procedūrą policijos pareigūno atžvilgiu.

Komisija nesutinka su pareiškėjo pozicija, kad ginčijamas Raštas laikytinas administracinės procedūros sprendimu vien dėl to, kad juo buvo atsakyta į pareiškėjo 2026 m. gegužės 21 d. kreipimąsi. Nors Raštu buvo pateiktas atsakymas į pareiškėjo skundą dėl ankstesnio jo kreipimosi nagrinėjimo, vien ši aplinkybė savaime nereiškia, kad Raštas sukėlė pareiškėjui teises pasekmes. Sprendžiant dėl dokumento teisinės prigimties reikšmingas ne jo priėmimo administracinės procedūros metu faktas, bet tai, ar juo buvo nuspręsta dėl pareiškėjo teisių ar pareigų. Nagrinėjamu atveju Raštu tik pateiktas institucijos vertinimas dėl pagrindo pradėti tarnybinį patikrinimą nebuvimo bei atsakyta į pareiškėjo argumentus dėl ankstesnio jo kreipimosi nagrinėjimo.

Tokią išvadą patvirtina ir naujausia LVAT praktika: 2024 m. rugsėjo 25 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. eAS-417-1188/2024 buvo nagrinėjama situacija, kai pareiškėja ginčijo Policijos departamento Imuniteto valdybos sprendimą nepradėti tarnybinio patikrinimo dėl policijos pareigūnų veiksmų ir, be kita ko, argumentavo, kad šis sprendimas pažeidžia jos teisę į išsamų,

objektyvų bei motyvuotą skundo išnagrinėjimą. LVAT konstatavo, kad toks sprendimas yra informacinio pobūdžio dokumentas, nes juo pareiškėja buvo informuota apie atlikto vertinimo rezultatus ir apie tai, kad nėra pagrindo pradėti tarnybinį patikrinimą. Teismas pritarė išvadai, kad toks dokumentas nesukelia teisinių pasekmių viešojo administravimo srityje ir negali būti savarankišku administracinio ginčo objektu.

Nors pareiškėjas teigia, jog ginčijamas Raštas pažeidžia jo teisę į tinkamą skundo išnagrinėjimą, bei kad atsakovas netinkamai taikė teisės aktų nuostatas, vien aplinkybė, kad asmuo nesutinka su institucijos atlikto vertinimu ar mano, jog jo skundas buvo išnagrinėtas netinkamai, savaime nesudaro pagrindo pripažinti informacinio pobūdžio dokumentą administraciniu sprendimu, sukeliančiu teises pasekmes.

Pažymėtina ir tai, kad tiek Departamento Imuniteto valdybos Vilniaus apygardos skyriaus 2026 m. gegužės 4 d. rašte Nr. 5-S-15521, tiek šioje byloje Rašte pareiškėjui buvo išaiškinta, jog minėti dokumentai nėra administraciniai sprendimai. Nors dokumento teisinė prigimtis nustatoma ne pagal jame vartojamas formuluotes, o pagal jo turinį, Komisija nenustatė jokių aplinkybių, leidžiančių daryti išvadą, kad Raštus pareiškėjui buvo sukurta, pakeista ar panaikinta kokia nors teisė ar pareiga.

Atsižvelgdama į išdėstytas aplinkybes ir LVAT suformuotą praktiką, įskaitant 2024 m. rugsėjo 25 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. eAS-417-1188/2024 pateiktus išaiškinimus dėl Departamento sprendimo nepradėti tarnybinio patikrinimo teisinės prigimties, Komisija daro išvadą, kad skundžiamas Raštas yra informacinio pobūdžio dokumentas, nesukeliantis pareiškėjui teisinių pasekmių, todėl nelaikytinas administraciniu sprendimu, galinčiu būti savarankišku administracinio ginčo objektu. Dėl šios priežasties administracinė byla nutraukta kaip nepriskirtina administracinių ginčų komisijos kompetencijai.

Komisija pažymi, kad pareiškėjas proceso metu taip pat teikė papildomus argumentus bei prašymus, susijusius su policijos pareigūnų veiksmų teisėtumo vertinimu, tarnybinio patikrinimo atlikimo pagrįstumu, 2026 m. birželio 2 d. susitikimo metu išsakytų teiginių vertinimu, specialiųjų garso signalų naudojimo teisėtumu bei kitomis aplinkybėmis. Kadangi nagrinėjamu atveju nustatyta, jog ginčijamas Raštas nėra administracinis sprendimas, galintis būti savarankišku administracinio ginčo objektu, šių argumentų ir prašymų vertinimas neturi teisinės reikšmės, todėl Komisija dėl jų nepasisakys.

Komisijos vertinimu, likusieji šalių argumentai taip pat laikytini pertekliniais ir neturinčiais reikšmės šiai bylai išspręsti. Šiuo aspektu Komisija remiasi LVAT ir Europos Žmogaus Teisių Teismo formuojama praktika, pagal kurią pareigos motyvuoti sprendimą apimtis priklauso nuo nagrinėjamo klausimo pobūdžio ir konkrečių bylos aplinkybių, o sprendimą priimanti institucija neprivalo detalai pasisakyti dėl kiekvieno proceso dalyvio argumento, kuris neturi reikšmės galutinei bylos baigčiai (žr., pvz., LVAT 2008 m. gruodžio 5 d. nutartį administracinėje byloje Nr. P444-196/2008, 2009 m. liepos 24 d. nutartį administracinėje byloje Nr. P756-151/2009, 2009 m. lapkričio 6 d. nutartį administracinėje byloje Nr. P525-194/2009, 2013 m. vasario 11 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A146-216/2013; EŽTT 1994 m. balandžio 19 d. sprendimą byloje Van de Hurk v. Netherlands, 1997 m. gruodžio 19 d. sprendimą byloje Helle v. Finland, 1999 m. sausio 21 d. sprendimą byloje Garcia Ruiz v. Spain).

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 2 dalies 1 punktu, 22 straipsnio 1 dalimi, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

bylą pagal pareiškėjo X. Y. skundą Policijos departamentui prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos nutraukti kaip nepriskirtiną administracinių ginčų komisijos kompetencijai.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo sprendimo priėmimo bylos šalys gali apskųsti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Komisijos narės

Vaida Jokubauskaitė

Danutė Kulikauskienė

Svetlana Sinkevičienė